

Запряне, да излѣза и да му обѣрша само две плѣсници

Запряновъ. Остави саморазправията.

Гвоздиевъ. Но единъ човѣкъ, който ти е нанисълъ такива обиди, да дойде. . . не! Той заслужава. . .

Запряновъ. Не, не! (Къмъ Куна). Кажу ми на тоя господинъ, че не желая да го приема.

(Куна излиза).

Гвоздиевъ. Не, Запряне. Трѣбваше да ми позволишъ: да му завъртя една да! да му завъртя една, че да помни кога е писалъ анонимно.

Запряновъ. Разбирамъ справедливото ти възмушение. . . Както виждашъ и азъ трепера. Но сега не му е времето.

(Мълчание).

Гвоздиевъ. Азъ намирамъ, Запряне, че при нашитѣ нрави саморазправията е ценно нѣщо. Когато нѣкой знае, че щомъ ме хули, ще яде бой на улицата — да видишъ какъ ще си мѣри приказкитѣ. А това; дай го подъ сждъ; че ще се минатъ години до като го осждятъ. . . И най-подире условното. . . Това само насърдчава драскачитѣ.

(Влиза Куна и предава друга картичка).

Запряновъ. (Приема картичката и чете високо). Никога една среща между васъ и единъ журналистъ не е била по необходима. Дайте ми възможность да ви се представя и кажа само нѣколко думи Вѣрвамъ, че ще ви бжда много, много полезенъ! (Смачква картичката и я хвърля). Безсрамие! (Тѣй е развълнуванъ, че седа на стола).

(Мълчание. Гвоздиевъ излиза и се чуватъ плѣсници).